

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-7140-3/ČJ-2026-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-7140-3/ČJ-2026-930310-V236 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 8. 1. 2026, č. j. KRPA-13276-14/ČJ-2026-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že správní vyhoštění mu bylo uloženo z důvodu nelegálního pobytu, avšak do úvahy o délce zákazu vstupu na území členských států žalovaný zahrnul rovněž skutečnost, že žalobce na území vykonával nelegální práci. Výkon nelegální práce však představuje samostatnou skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, pro kterou však řízení nebylo vedeno. Žalobce se domníval, že právní úprava připouští kumulaci jednotlivých skutkových podstat, a proto měl žalovaný nelegální práci promítnout do právní kvalifikace jednání žalobce. Žalovaný zvolil nezákonný postup, neboť žalobci uložil správní vyhoštění pro nelegální pobyt, avšak v rámci úvahy o délce zákazu vstupu zohlednil jako přitěžující okolnost výkon nelegální práce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je sice pravda, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, ale sám žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že přijel do ČR za účelem práce a na území ČR pracoval. Tyto skutečnosti proto žalovaný posuzoval v rámci hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí a přiměřenosti délky zákazu vstupu na území členských států. Dále žalovaný ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2026, č. j. 5 Azs 225/2025-33, na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 8. 1. 2026 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na adrese X, přičemž na výzvu k prokázání totožnosti předložil X cestovní pas č. X. V cestovním dokladu se nacházela žádost o vízum ze dne 15. 2. 2024 podaná na polské ambasádě v Taškentu, krátkodobé vízum na 1 vstup po dobu 90 dnů č. X vydané Bulharskou republikou s platností od 18. 6. 2025 do 28. 9. 2025, a české vstupní hraniční razítko z přechodu Praha–Ruzyně ze dne 26. 6. 2025. Ze zjištěných okolností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR vstoupil nebo zde pobývá neoprávněně a byl policejní hlídkou zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
6. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že je zdravý a schopen výsledku. Na území ČR bydlí žalobce v Praze u krajanů, adresu nezná. Jedná se o byt

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kamaráda, žalobce nic neplatí, nemá označený zvonek ani schránku. Naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 26. 6. 2025, a to přímo do ČR na základě bulharského krátkodobého povolení k pobytu. Od té doby zde pobývá nepřetržitě. Žalobce uvedl, že se na území ČR nachází již opakovaně a přicestoval za účelem práce. Na území ČR pracoval, ale nepamatoval si, kde a pro koho. Žalobce si byl vědom, že bez patřičného povolení není oprávněn na území ČR pracovat. Žalobce neměl povolen pobyť v žádném z členských států EU a neměl ani podanou žádnou žádost, která by ho k pobytu opravňovala. Byl si vědom, že v ČR pobývá neoprávněně. Žalobce je ženatý, má 5 dětí, přičemž celá rodina, včetně otce a sourozenců, žije v X. Se svou manželkou a dětmi žije žalobce v rodinném domě v X. V ČR nemá nikoho. Uvedl, že nemá ani žádnou překážku ve vycestování a že vycestuje dobrovolně. V X mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země.

7. Dne 8. 1. 2026 pak cizinecká policie vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území členských států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 24. 9. 2025 do 8. 1. 2026. Cizinecká policie nenalezla důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Přitom vzal žalovaný do úvahy krátkodobé schengenské vízum č. 007829829 platné od 18. 6. 2025 do 28. 9. 2025 s délkou pobytu 90 dnů a jedním vstupem, které žalobci vydalo Bulharsko. Pokud žalobce vstoupil na území 26. 6. 2025, pak od 24. 9. 2025 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce s tím, že by s ohledem na okolnosti případu obstála i doba delší. Dále neshledal ani nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

V.

Právní posouzení věci soudem

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

11. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území členských států pobýval od 24. 9. 2025 do 8. 1. 2026 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce k oprávněnosti svého pobytu ničeho nenamítal a tento závěr správních orgánů nezpochybňoval.
12. Žalobce však spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgán v rámci posouzení faktorů ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a při úvaze o výši ukládaného opatření dospěl k závěru, že žalobci přitěžuje skutečnost, že se dopustil výkonu nelegální práce, ačkoliv správní vyhoštění mu nebylo uděleno podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se domníval, že právní úprava připouští kumulaci jednotlivých skutkových podstat, a proto měl žalovaný nelegální práci promítnout do právní kvalifikace jednání žalobce.
13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
15. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.

16. Soud neshledal v postupu žalovaného ani cizinecké policie pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je ženatý a má pět dětí. Jeho rodina žije v X, žalobce se má kam vrátit a může bydlet v domě spolu se svou rodinou. Žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání. Žalobcova zpětná integrace do X společnosti je zjednodušena tím, že má v zemi původu rodinné zázemí. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní sféry. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.
17. Pokud jde o žalobcem namítané posouzení výkonu nelegální práce jakožto přítěžující okolnosti, z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že cizinecká policie při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění nepřehlédla dikci § 174a zákona o pobytu cizinců, který obsahuje demonstrativní výčet kritérií, k nimž je třeba v tomto ohledu přihlížet, a vycházela ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, zejména pak ze skutečností sdělených žalobcem do protokolu o výsledku ze dne 8. 1. 2026, přičemž dospěla k odůvodněnému závěru, že dopad rozhodnutí o správním vyhoštění nebude v případě žalobce nepřiměřený. Žalobce při výsledku konaném dne 8. 1. 2026 správnímu orgánu opakovaně sdělil, že do ČR přicestoval za účelem práce a po dobu svého pobytu zde pracoval, i když neuvedl kde a pro koho. Správní orgán I. stupně k této skutečnosti v pasáži věnující se posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění konstatoval, že žalobce jakožto cizinec neoprávněně pobývajícím na území jako fyzická osoba nemá možnost na území ČR vykonávat pracovní činnost a provozovat dani podléhající činnost, tudíž o ekonomickém aspektu, který by vázal žalobce k území ČR, nemůže být hovořeno. Skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádné ekonomické vazby, pak lze jistě považovat za aspekt svědčící v neprospěch žalobce (z pohledu žalobce), neboť v této souvislosti nebude možné považovat dopady rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřené, neboť nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se shora uvedeným hodnocením cizinecké policie ztotožnil a v rámci posouzení faktorů ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a při úvaze o výši ukládaného opatření přihlédl k délce oprávněného i neoprávněného pobytu žalobce na území členských států EU a smluvních

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

států, k tomu, že žalobce přicestoval přímo na území ČR na základě krátkodobého víza vydaného Bulharskem, a to s úmyslem pracovat, na území Bulharska vůbec nepobýval (zneužil bulharské vízum k cestě na území ČR, kde setrval i po platnosti tohoto víza), ke spolupráci žalobce se správním orgánem I. stupně, k tomu, že protiprávní jednání bylo zjištěno kontrolou Policie ČR, nikoliv jeho aktivitou, ke skutečnosti, žalobce vypovídal a doznal se, k jeho přicestování za účelem práce (sám uvedl v sepsaném protokolu), k tomu, že se nejednalo o první protiprávní jednání, k výkonu jeho výdělečné činnosti, i přes to, že nebyl oprávněn na území ČR pracovat, k jeho vědomosti o neoprávněném pobytu i neoprávněné výkonu výdělečné činnosti na území ČR, k úmyslu vycestovat, k absenci sjednaného zdravotního pojištění a k neoznámení místa pobytu na území ČR.

19. Žalovaný mezi přitěžující okolnosti, které byly vzaty v úvahu zařadil i výkon nelegální práce. Vycházel při tom z toho, že žalobce sám do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že do ČR přicestoval za účelem práce a že na území ČR pracoval, nepamatoval si však kde a pro koho. Nelegální výkon práce žalobce tak byl sám o sobě prokázán, i když nebyl prokázán jeho rozsah. Skutečnost, že žalovaný tvrzení žalobce ohledně vykonávání nelegální práce zohlednil při uložení správního vyhoštění za nelegální pobyt v neprospěch žalobce nepředstavovala pochybení. K tomu soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022 č.j. 16 A 2/2022-15, kde se již obdobnou námitkou zabýval a kde byl výsledkem účastníka řízení rovněž prokázán výkon nelegální práce, nikoli však její rozsah; Městský soud v Praze zde dospěl k závěru, že: „Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17). Přitěžující okolnost dalšího protiprávního jednání – nelegálního výkonu zaměstnání může být prokázána i bez řízení o správním vyhoštění § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, je-li prokázána pouze obecně bez její kvantifikace tvrzením cizince.“
20. Námitku žalobce, dle které měl žalovaný přistoupit ke kumulaci skutkových podstat a postihnout žalobce správním vyhoštěním jednak za neoprávněný pobyt a dále též za nelegální práci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, rovněž nelze považovat na opodstatněnou, neboť tím, že byl žalobce postižen pouze za nelegální pobyt, a nikoli již v rámci další skutkové podstaty za nelegální práci, z podstaty věci k žádnému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce nedošlo, neboť se jedná o postup pro žalobce příznivější. K tomu rovněž obdobně shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022 č.j. 16 A 2/2022-15.
21. Na projednávanou věc lze vztáhnout také závěry Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 6. 2. 2026, č. j. 5 Azs 225/2025-33, uvedl: „O tom, že zde žalobce práci vykonával, mezi oběma stranami není sporu, neboť tuto skutečnost žalobce sám od počátku uváděl. Správní orgány proto při určení doby správního vyhoštění byly oprávněny přihlídnout i k této skutečnosti, byť žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na základě jiné skutkové podstaty, než je právě výkon práce bez příslušného oprávnění. V této souvislosti tak správní orgány dostály své povinnosti hodnotit veškeré zjištěné relevantní skutečnosti komplexně.“
22. Žalovaný tedy zcela správně přihlédl ke všem okolnostem případu a promítl je do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Soud má za to, že uložená doba 1 roku zákazu vstupu na území členských států EU zcela odpovídá všem okolnostem daného případu a je přiměřená protiprávnímu jednání, jakého se žalobce dopustil. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Přitom je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Doba správního vyhoštění v délce 1 roku uložená v projednávané věci správním orgánem I. stupně a potvrzená žalovaným se tak nachází výrazně v dolní výši zákonem stanovené maximální doby, přesně ve výši jedné pětiny. To s přihlédnutím k okolnostem posuzovaného případu rozhodně nelze označit za nepřiměřenou délku zákazu vstupu na území členských států.
24. V daném případě soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na uvedené se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje přiměřené řešení situace. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.